duc să locuiesc în cocioaba lor și să n-am aproape de loc
cu care să mă joc și, vai de capul meu, să am atîtea le
învățat! Ei bine, nu! M-am hotărît! Dacă cumva sînt
am să rămîn aci. Degeaba or să se aplece peste gaura
or să strige: «Întoarce-te sus, drăguță!» N-am să mă
ci am să privesc în sus la ei și am să întreb: «Cine s
mă rog? Spuneți-mi mai întîi cine sînt și pe urmă, da
va plăcea să fiu fetița aceea, voi veni. Dacă nu, voi s
pînă voi fi din nou altcineva»... Dar...

— Vai! strigă Alice deodată cu un hohot de plîns. A
să se plece o dată careva peste gaura asta, căci tare mi
singură!

Pe cînd vorbea astfel, își privi mîinile și văzu cu mira
trăsese una din mănușile cele albe de căprioară ale iep

„Cum am izbutit? se întrebă ea. Se vede că iarăși mă fac

Se sculă și se duse să se măsoare cu masa și desco
era acum — după cît putea ea să-și dea seama — de vre
picioare, precum și că se făcea repede din ce în ce ma
Înțelese îndată că pricina acestei schimbări era evanta
care-l mai ținea încă în mînă și-l aruncă repede, tocmai la
adică înainte de a se fi micșorat atît, încît să se facă
chiar nevăzută.

„Uf, am scăpat ca prin urechile acului!“ își spuse
foarte speriată de ce era să pățească dacă n-ar fi
evantaiul, dar bucuroasă că nu scăzuse de tot. „Și ac
mă duc în grădină!“ gîndi ea, luînd-o la goană spre
Dar, vai! o găsi iarăși încuiată. Cheița se afla, ca
acum, pe măsuță.

— Lucrurile stau tot mai rău! strigă biata fetiță, că
mai fost niciodată atît de mică! Ce mă fac?